

forflag, skulde Sagen særskilt komme til Behandling i Thinget. Naar dette imidlertid er deres Mening, vil man jo langt hurtigere kunne faae Sagen fremmet i Thinget, naar man holder sig til det Forflag, der er stillet om, at der skal nedfattes et Udvalg, som alene skal tage dette Lovforflag under Overveielse. Jeg gjentager, at det større Lovforflag ikke staaer i nogen som helst nær Forbindelse med det foreliggende; de to Lovforflag staae ganske ved Siden af hinanden og have ikke nogen nøie Forbindelse med hinanden. Dette Lovforflag gaaer for en væsentlig Deel ud paa at fastsætte den Bemyndigelse, som de forstjellige særlige kommunale Myndigheder indbyrdes skulle have ligeoverfor hinanden, medens det er blevet sagt — jeg troer endog af Ministeren selv — at det større Lovforflag ikke gaaer ud paa at fastsætte Begrænsninger for Competencen, og heri ligger jo næsten et Beviis for, at den ærebe Minister ikke selv troer, at Lovforflagene staae i nogen nøie Forbindelse med hinanden, men at det større Lovforflag, naar dette Lovforflag blev indarbejdet i det, kom til at faae et andet Formaal, end det efter hans Mening skulde have. Jeg troer saaledes, at hvilken Side man end betragter Sagen fra, skal man holde fast ved at behandle dette Lovforflag for sig. Det gaaer jo, som den ærebe Minister selv har sagt, ud paa lidt efter lidt at komme til at afløse det af Regjeringen indsatte Borgermesterraad; Ministeren har selv sagt, at dette vilde være det Rigtigste, men at han i saa Henseende stod ligeoverfor Noget — jeg veed ikke hvad — men Noget, som ikke er afhængigt af ham. Naar vi altsaa begynde med denne, om jeg saa maa kalde det, Dissolvents, og paa en vis Maade afløse Betydningen af Borgermesterraadet, saa at det bliver aldeles klart — og det maa det blive, naar Lovforlaget gaaer igjennem — at Borgermesteren staaer forunderligt tveedeelt, idet han paa den ene Side er en Art Repræsentant for Communen, og paa den anden Side en kongelig Tilfynsmand eller Tilforordnet, vil man see, at denne hans Stilling ikke er holdbar. Jeg veed vel, at Mange nu sætte Priis paa at have denne Dualitet i een Person; men jeg haader, at

man ikke ret længe vil vedblive at fastholde dette som noget Usikkert.

S. Sage: Jeg tør dog maaskee bemærke, at, naar den ærebe Forlagsstiller siger, at dette Lovforflag er paatrængende, saa, skjøndt jeg tilfulde erkjender det Usikkelige i, at Forholdet bliver ordnet paa en anden Maade end hidtil, maa jeg dog mene, at den ærebe Rigsdagsmands Forflag nedlægger en større Myndighed i Magistratens Haand, end der faktisk, ikke retlig, bestaaer de fleste Steder. Der, hvor jeg kjender Forholdene, benyttes Myndigheden til at standse en Beslutning idetmindste saa sjelden, at det saa godt som ikke har Noget at betyde. Naar det nu ikke kan ansees for overmaade paatrængende at faae Sagen behandlet særlig for sig, saa synes jeg, at der er Opfordring for den ærebe Rigsdagsmand til at tage Hensyn til de Meninger, der ere udtalte; men, som sagt, jeg stemmer for det Forflag, som han fastholder.

Formanden: Jeg befrygter, at vi ved Fortsættelsen af denne Discussion ville komme for meget ind paa Sagens Realitet og ikke holde os til det foreliggende Spørgsmaal. Jeg skal nu give Ordet til den ærebe Forlagsstiller, men forsaavidt Noget yderligere vil høre sig over Spørgsmaalet, vil jeg jeg foreslaae Afslutning.

J. M. Hansen: Jeg skulde ikke have taget Ordet, hvis ikke jeg vilde betragte det som en Uhyøflighed ikke at svare de to ærebe Talere, der, siden jeg sidst havde Ordet, have henvendt sig til mig med en Henstilling om Sagens Henvisning til det tidligere nedsatte Udvalg. Jeg skal derfor kortelig sige, at jeg ikke troer paa, at den større Lov, der her er Tale om, gaaer igjennem Rigsdagen iaar, og det af Mangel paa Tid. Jeg troer ikke, det lader sig gjøre at faae den færdig i den Tid, der iaar er indrømmet Rigsdagen at være sammen i. De, der altsaa stemme for Sagens Henvisning til det tidligere Udvalg og i den Forudsætning, at Lovforlaget skulde optages som en Deel af det større Lovudkast, ville derved stemme for at